

Arrest

nr. 199 319 van 7 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 28 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 december 2017.

Gelet op de beschikking van 19 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien (i) er geen enkel geloof kon worden gehecht aan zijn asielrelaas, (ii) het louter feit kopt te zijn in Egypte op zich onvoldoende is om een internationale beschermingsstatus te verkrijgen en (iii) er in Egypte op dat moment geen sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestonden dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico liep op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij ging niet in beroep tegen deze beslissing.

De commissaris-generaal nam zijn tweede asielaanvraag niet in overweging. Tegen deze beslissing ging verzoeker niet in beroep.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, met name de voorgehouden vervolging omdat hij een klacht had ingediend tegen de personen die op 14 augustus 2013 het politiekantoor van Kerdasa aanvielen. Hij verklaart tevens dat hij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van vijf jaar omdat hij een persoon geslagen zou hebben die zijn gezin aanviel. Tot slot verwijst hij nog naar de vervolging van de koptische christenen in Egypte en in het bijzonder in Menia.

Ter ondersteuning van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten neer: twee processen-verbaal, een medisch rapport, een vonnis en een brief van de Sint-Georges kerk in Maghagha.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene

situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij niet of nauwelijks in concreto ingaat op de concrete motieven van de bestreden beslissing, doch zich louter beperkt tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op selectieve wijze citeren uit de bestreden beslissing, waarmee hij echter de bevindingen uit de bestreden beslissing geenszins weerlegt, noch ontkracht. Dergelijk algemeen en allerm minst ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, in een ander daglicht te plaatsen.

Waar verzoeker meent dat de commissaris-generaal zijn taak heeft overschreden zoals omschreven in artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, waaruit duidelijk blijkt dat verweerder overeenkomstig artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt en vervolgens een oordeel velt of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. De commissaris-generaal heeft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen betrokken die door verzoeker worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift heeft de commissaris-generaal verzoekers derde asielaanvraag derhalve niet ten gronde onderzocht.

In weerwil van verzoekers algemene verzuchtingen werd in casu door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing wel degelijk en afdoende onderzoek gevoerd naar de omstandigheden voor koptische christenen en de veiligheidssituatie in verzoekers land van herkomst, Egypte. Verzoekers verwijzing dienaangaande naar een arrest van deze Raad van 4 september 2017 is dan ook niet ernstig, en zijn kritiek dienaangaande mist derhalve feitelijke grondslag. Overigens dient erop gewezen dat de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentenwaarde heeft en ieder dossier individueel wordt beoordeeld, zoals ter zake geschiedt.

Verzoeker ontkracht, noch weerlegt echter (met andersluidende informatie) de informatie en analyse van de commissaris-generaal omtrent de veiligheidssituatie in zijn land van herkomst, met name de vaststelling dat de actuele situatie in Egypte niet kan worden beschouwd als een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de informatie van de commissaris-generaal en diens gevolgtrekkingen onjuist of niet meer actueel zouden zijn, en brengt geen documentatie bij die de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van de commissaris-generaal weerleggen.

In zoverre verzoeker voorhoudt dat uit de bestreden beslissing geen aparte beoordeling blijkt van een direct of indirect refoulement, dient te worden opgemerkt dat dit betoog feitelijke grondslag mist en een loutere miskenning vormt van de inhoud van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt immers gemotiveerd: "Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de

Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) een algemene situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 29 november 2017, voert verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing artikel 57/6/2 schendt omdat de commissaris-generaal geen volledig onderzoek kan plegen zoals vereist door voornoemd artikel. Verzoekende partij licht toe dat in de bestreden beslissing zelf duidelijk wordt gesteld, en de beschikking dit overneemt, dat de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar verzoekende partij haar land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel beperkt is tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat de commissaris-generaal artikel 57/6/2 niet volledig heeft toegepast nu hij de verplichting heeft na te gaan "of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement."

4.2. De Raad wijst er vooreerst op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige en derhalve de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

In zoverre verzoekende partij voorhoudt dat de commissaris-generaal geen volledig onderzoek heeft gepleegd, kan zij niet worden gevolgd. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de commissaris-generaal terecht het volgende heeft vastgesteld omtrent verzoekende partij haar zaak:

"Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

(...)Uit het administratief dossier blijkt dat u zich in onderhavige asielaanvraag baseert op de asielmotieven die u reeds aanhaalde in het kader van uw eerste asielaanvraag, in casu de voorgehouden vervolging omdat u klacht had ingediend tegen de personen die op 14 augustus 2013 het politiekantoor van Kerdasa aanvielen. In dit verband dient te worden opgemerkt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien (i) er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas, (ii) het louter feit kopt te zijn in Egypte op zich onvoldoende is om een internationale beschermingsstatus te verkrijgen en (iii) er in Egypte op dat moment geen sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestonden dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico liep op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Uw tweede asielaanvraag werd vervolgens niet in overweging genomen door het CGVS aangezien u geen bijkomende inhoudelijke verklaringen aflegde en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die betrekking hadden op uw asielverzoek. Bijgevolg bracht u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam. Evenmin beschikte het CGVS over dergelijke elementen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvragen en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Uit het administratief dossier blijkt dat u zich in onderhavige asielaanvraag nog steeds baseert op de ongeloofwaardig bevonden asielmotieven die u aanhaalde bij uw vorige asielaanvragen, met name de voorgehouden vervolging omdat u klacht had ingediend tegen de personen die op 14 augustus 2013 het politiekantoor van Kerdasa aanvielen. Ter staving van deze voorgehouden problemen legt u nu enkele originele documenten voor, in casu twee proces-verbalen en een medisch rapport. Het eerste proces-verbaal (dd. 26/09/2013) betreft de klacht die u indiende na de aanval op het politiekantoor van Kerdasa. Het tweede proces-verbaal (dd. 10/05/2014) betreft een aangifte die u deed nadat u gewond raakte toen u aangevallen werd. Het medisch rapport houdt volgens uw verklaringen verband met het tweede proces-verbaal. Na de aanval waarbij u gewond raakte wilde u klacht indienen bij de politie. Deze stuurde u echter eerst naar het ziekenhuis. Daar kreeg u het medisch rapport waarna u terugkeerde naar het politiekantoor om het proces-verbaal te vervolledigen (verklaring meervoudige aanvraag 24/08/2016, punt 17, 18). Allereerst moet er worden opgemerkt dat documenten op zich niet in staat zijn om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig bevonden asielrelaas te herstellen. Vervolgens moet er worden vastgesteld dat het wel

bijzonder bevreemdend is dat u plots deze volgens uw verklaringen, originele, documenten voorlegt. Tijdens uw eerste asielprocedure verklaarde u immers dat u de klacht die u had ingediend betreffen de aanval op het politiekantoor van Kerdasa niet kon voorleggen omdat het politiekantoor waar u klacht had ingediend was afgebrand waardoor alle documenten verloren waren gegaan (CGVS I, p. 8, 18, 19). Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u in het kader van uw eerste asielprocedure met geen woord repte over een aanval waarbij u gewond raakte. Laat staan over een verblijf van drie weken in het ziekenhuis omwille van een aanval (CGVS I, p. 25). Over een klacht die u zou hebben ingediend naar aanleiding van de voorgehouden problemen die u in Egypte zou hebben gekend legde u tijdens uw eerste asielprocedure dan weer voortdurend afwijkende verklaringen af. Hoewel u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ nog verklaarde dat u naar aanleiding van uw beweerde problemen naar de politie was gegaan ontkende u dit expliciet tijdens uw gehoor bij het CGVS (vragenlijst 23/03/2015, punt 3.5)(CGVS I, p. 29). Dient te worden opgemerkt dat u in het kader van uw tweede asielaanvraag weliswaar verklaarde dat u twee proces-verbalen had ontvangen doch dat deze beide handelden over de aanval op het politiekantoor van Kerbasa (verklaring meervoudige aanvraag 14/03/2016, punt 15). Ook de vaststelling dat u plots op de proppen komt met een vonnis (dd. 8/11/2014), waarbij u claimt dat u tot een gevangenisstraf van vijf jaar veroordeeld werd omdat u een persoon die uw gezin aanviel zou hebben geslagen, is hoogst (verklaring meervoudige aanvraag 24/08/2016, punt 18). In het kader van uw vorige asielprocedures repte u immers met geen woord over een veroordeling om welke reden dan ook. Meer nog, in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ dat u nooit veroordeeld werd (vragenlijst 23/03/2015, punt 3.2) . U maakte verder ook nooit melding van een incident in Egypte waarbij uw gezin werd aangevallen en u de aanvaller sloeg. Integendeel, u verklaarde dat uw gezin slechts eenmaal bedreigd werd, dit een maand voor uw gehoor op het CGVS dat eind april 2015 plaatsvond (CGVS I, p. 27). Gezien bovenstaande vaststellingen kunnen deze documenten en de verklaringen die u hierbij aflegt dan ook allerm minst beschouwd worden als nieuwe elementen die de kans minstens aanzienlijk groter maken dat u alsnog in aanmerking komt voor internationale bescherming. Dit geldt eveneens voor het document van de kerk betreffende de vervolging van christenen en uw verwijzing naar de situatie van Koptische christen in Egypte en in het bijzonder in Menia (verklaring meervoudige aanvraag 24/08/2016, punt 17). Het CGVS erkent dat koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Hoewel uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is,, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen."

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze vaststellingen.

Verzoekende partij werpt evenmin een ander licht op de grond in de beschikking waar wordt vastgesteld dat "Waar verzoeker meent dat de commissaris-generaal zijn taak heeft overschreden zoals omschreven in artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, waaruit duidelijk blijkt dat verweerder overeenkomstig artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in

aanmerking komt en vervolgens een oordeel velt of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. De commissaris-generaal heeft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen betrokken die door verzoeker worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift heeft de commissaris-generaal verzoekers derde asielaanvraag derhalve niet ten gronde onderzocht."

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal *in casu* bij zijn beoordeling alle nieuwe elementen heeft betrokken die door de verzoekende partij worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om de aangebrachte nieuwe elementen aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek -een onderzoek ten gronde- te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld. Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald asielverzoek in overweging te nemen indien er nieuw elementen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd die "de kans aanzienlijk groter maken" dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Of de nieuwe elementen "de kans aanzienlijk groter maken", hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van deze nieuwe elementen. Verzoekende partij haar huidige derde asielaanvraag werd dan ook niet ten gronde onderzocht.

4.3. Bij gebrek aan elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, zoals *in casu*, neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet het asielverzoek niet in overweging en oordeelt hij op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Verzoekende partij haar betoog ter terechtzitting als zou de commissaris-generaal artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet volledig hebben toegepast nu hij de verplichting heeft na te gaan "of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement", kan niet worden aangenomen. De Raad verwijst in dit verband naar de grond in de beschikking van 29 november 2017 waar dienaangaande het volgende wordt vastgesteld: *"In zoverre verzoeker voorhoudt dat uit de bestreden beslissing geen aparte beoordeling blijkt van een direct of indirect refoulement, dient te worden opgemerkt dat dit betoog feitelijke grondslag mist en een loutere miskennis vormt van de inhoud van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt immers gemotiveerd: "Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel. Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te*

onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement."

Verzoekende partij werpt geen ander licht op het voorgaande. In zoverre zij kritiek uit op de bevoegdheid van de commissaris-generaal, merkt de Raad op dat er in de bestreden beslissing duidelijk op wordt gewezen dat *"Het CGVS (...) in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. (...) Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken."*

Het feit dat verzoekende partij het (inhoudelijk) niet eens is met het oordeel van de commissaris-generaal dat in haar geval een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement en de door hem weergegeven (formuleringen inzake zijn) beperkte bevoegdheid en bevoegdheidsverdeling in dit verband, neemt niet weg en doet op generlei wijze afbreuk aan de vaststelling dat *in casu* de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende zijn oordeel dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement op een met redenen omklede wijze heeft geveld, zoals blijkt uit de bestreden beslissing. De commissaris-generaal heeft aldus, in weerwil van verzoekende partij haar algemene verzuchtingen hieromtrent, wel degelijk de hem door artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet opgelegde verplichtingen nagegaan en op een met redenen omklede wijze gemotiveerd "of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement." De door de verzoekende partij opgeworpen argumenten en kritiek (wetskritiek in wezen, nu verzoekende partij de door de Vreemdelingenwet opgelegde bevoegdheden en bevoegdheidsopdeling aan de kaak stelt) werpen geen ander licht op hetgeen dienaangaande in de bestreden beslissing en de beschikking d.d. 29 november 2017 wordt vastgesteld. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond en kan derhalve niet worden aangenomen.

Verzoekende partij brengt derhalve, gelet op wat voorafgaat, geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS